

Pär Lagerkvist

Ur Onda sagor

En hjältes död

I en stad där man aldrig tyckte sig få nog med förlustelser hade ett konsortium engagerat en man som skulle balansera på huvudet uppe på kyrkspiran och därefter falla ner och slå ihjäl sig. Han skulle ha 500 000 för att han gjorde det. Man intresserade sig livligt i alla samhällslager, alla kretsar för detta företag, biljetterna revs bort på några dar och man talade inte om annat. Alla fann att det var mycket djärvt gjort. Men man fick ju också tänka på att priset var därefter. Det var nog lagom angenämt att falla ner och slå ihjäl sig, och därtill från ensådan höjd. Men det måste ju också medges att betalningen tagits till rikligt. Konsortiet som ordnat alltsammans hade verkligen inte sparat sig på något sätt och man kunde vara stolt över att i staden kunnat bildas ett sådant. Naturligtvis fästes uppmärksamheten också i hög grad på den man som åtagit sig att utföra saken. Tidningarnas intervjuare kastade sig över honom med brinnande iver, ty det var blott några få dagar tills uppvisningen skulle ske. Han tog mot dem välvilligt i sin dublett på stadens förnämsta hotell. Tja, för mig är det hela en affär, sade han. Man har erbjudit mig den summan som ni känner, och jag har accepterat anbudet. Det är alltsammans. — Men tycker ni då inte det är obehagligt att ni skall behöva sätta livet till? Man förstår ju att det är nödvändigt, ty annars vore det ju ingen särskild sensation och konsortiet kunde inte betala så som det gjort,, men för er personligen kan det då inte vara behagligt. -Nej det har ni nog rätt i och jag har också själv tänkt därpå. Men vad får man inte göra för pengarna.

På grundval av dessa uttalanden skrevs i tidningarna långa artiklar om den dittills okände mannen, om hans förflutna, hans åsikter, hans ställning till olika problem i tiden, hans karaktär och privatper-

son. Hans porträtt fanns i var tidning man öppnade. Det visade en kraftig ung man, särskilt märkvärdig såg han inte ut, men käck och frisk, med ett energiskt öppet ansikte, en typisk representant för den bästa ungdomen i tiden, viljebetonad och sund. Det studerades på alla kaféer, medan man beredde sig till sensationen som skulle komma.

Man fann det inte illa, en sympatisk ung man, kvinnorna tyckte han var härlig. Somliga som hade mer förstånd ryckte på axlarna: smart gjort, sade de. Ett var likväl alla ense om, hur fantastisk och egendomlig denna idé var och att något sådant som detta inte skulle kunnat förekomma annat än i vår märkliga tid med dess hets och intensitet och dess förmåga att offra allt. Och man var överens om att konsortiet var värt allt beröm för att det inte dragit sig för några kostnader då det gällt att få tillstånd något dylikt och verkligen ge staden tillfälle bevittna ett sådant skådespel. Det skulle yäl visserligen få sina utgifter täckta genom de dyra biljettpriserna, men det stod risken i alla fall.

Så kom äntligen den stora dagen. Trakten kring kyrkan var packad med folk. Spänningen var oerhörd. Alla höll andan, uppjagade till det yttersta i väntan på det som skulle ske.

Och mannen, föll ner, det var snart gjort. Människorna ryste, så reste man sig och gav sig på väg hem. På sätt och vis kände man en viss besvikelse. Det hade ju varit storslaget, men iallafall. Han hade ju ändå bara slagit ihjäl sig. Nog var det dyrt betalt för något som likväl var så enkelt. Fruktansvärt massakrerad hade han visst blivit, men vad glädje var det med det? En förhoppningsfull ungdom offrad på det viset. Man gick missbelåten hemåt, damerna spände upp parasollerna för solen. Nej, att ställa till med sådana rysligheter skulle då egentligen vara förbjudet. Vem kunde ha nöje av det? När man tänkte rätt efter var det ju upprörande alltsammans.